

J E N N A E V A N S W E L C H

Láska gelato

COO
BOO

Láska a gelato

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jenna Evans Welch
Láska a gelato – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Láska ♥ gelato

J E N N A E V A N S W E L C H

Láska ♥ gelato

Z ANGLIČTINY PRELOŽILA
IVANA CINGELOVÁ

COO
BOO

*Davidovi,
môjmu lúboštnému príbehu*

Prológ

Mali ste už niekedy zlý deň, však? Veď viete, keď vám ráno nezazvoní budík, raňajky vám prakticky zhoria a až príliš neskoro si spomeniete, že všetko vaše oblečenie leží na dne práčky? A tak teda vystrelíte do školy s pätnásťminútovým meškáním, *modliac sa*, aby si nikto nevšimol, že máte vlasy ako Frankensteinova nevesta, no len čo vkľznete do lavice, učiteľ zahrmí: „Meškáme, slečna Emersonová?“ a všetci sa na vás pozerú a všimnú si to?

Určite ste taký deň už mali. Každý z nás ich mal. Ale čo fakt zlé dni? Také tie fakt hnusné, ktoré požujú všetko, na čom vám záleží, len aby vám to mohli pre randu vyplúť späť do tváre?

Deň, keď mi mama povedala o Howardovi, bez debaty spadol do kategórie *fakt zlý*. Ale Howard ma vtedy trápil zo všetkého najmenej.

Stalo sa to počas môjho druhého týždňa v druhom ročníku na strednej a práve sme sa s mamou viezli z jej vyšetrenia. V aute sa ozývala iba reklama z rádia, ktorú nahovorili dvaja imitátori Arnolda Schwarzeneggera, a hoci bolo teplo, po nohách sa mi plazila husia koža. Len v to ráno som vyhrala druhé miesto na svojom prvom cezpoľnom behu a nemohla som uveriť, aké je to teraz zrazu nepodstatné.

Mama vypla rádio. „Lina, ako sa cítiš?“ Hlas mala pokojný, a keď som sa na ňu pozrela, znova mi oči zaliali slzy. Bola taká bledá a chudá. Ako to, že som si nevšimla, aká je zrazu *chudá*?

„Neviem,“ snažila som sa zniet' pokojne. „Ako v šoku.“

Prikývla a zastala na semafore. Slnko na nás svietilo ostošesť, a ja som sa doň zahľadela a nechala si vypaľovať oči. *Dnešok je ten deň, keď sa všetko zmení*, pomyslela som si. *Odt teraz to bude len predtým a potom.*

Mama si odkašľala, a keď som na ňu pozrela, vystrela sa, akoby mi chcela povedať niečo dôležité. „Lina, už som ti niekedy spomínala, ako sa raz so mnou stavili, že si netrúfnem zaplávať vo fontáne?“

Zvrtla som sa. „Čože?“

„Pamätáš si, ako som vravela, že som rok študovala vo Florencii? Fotila som vonku so spolužiakmi a bolo tak teplo, až som myslela, že sa roztopím. Jeden z mojich kamarátov – Howard – sa so mnou staval, že neskočím do fontány.“

Majte na pamäti, že sme práve dostali tie najhoršie správy svojich životov. Tie *najhoršie*.

„Vydesila som skupinu nemeckých turistov. Pózovali na fotku. Vynorila som sa z vody, jedna žena stratila rovnováhu a takmer spadla ku mne. Zúrili, takže Howard zakričal, že sa topím, a skočil za mnou.“

Vyvaľovala som na ňu oči, ona sa otočila a letmo sa na mňa usmiala.

„Uhm... mami? Je to vtipné a tak, ale prečo mi o tom hovoríš práve teraz?“

„Len som ti chcela povedať o Howardovi. Bola s ním kopa randy.“ Semafor prepol a ona dupla na plyn.

Čože? vravela som si. *Čože, čože, čože?*

Najprv som si myslela, že ten príbeh o fontáne bol obranný mechanizmus, že si možno vravela, že príbehom o starom kamošovi odvedie našu pozornosť od dvoch žulových kvádrov,

ktoré nám viseli nad hlavami. *Neoperovateľné. Neliečiteľné.* Ale potom mi rozpovedala ďalší príbeh. A ďalší. Došlo to do bodu, keď začala rozprávať a ja som po troch slovách vedela, že sa vytasí s Howardom. A keď mi potom konečne prezradila dôvod, prečo mi rozprávala všetky tie príbehy o Howardovi, no... povedzme, že predtým to bola blažená nevedomosť.

„Lina, chcem, aby si šla do Talianska.“

Bolo to uprostred novembra a ja som sedela pri jej nemocničnej posteli so stohom starých ženských časopisov, ktoré som potiahla z čakárne. Posledných desať minút som si robila test nazvaný „Na škále od jeden po hviezda: Ako vieš zažiť?“ (7/10).

„Do Talianska?“ Nedávala som veľký pozor. Človeku, ktorý si ten test robil predo mnou, vyšlo 10/10 a ja som sa snažila zistiť, ako to urobil.

„Myslím tým, že chcem, aby si šla bývať do Talianska. Potom.“

To ma zaujalo. Po prvé, neverila som v *potom*. Áno, jej rakovina postupovala presne tak, ako to doktori predpovedali, ale doktori nevedia všetko. Len v to ráno som si do záložiek pridala príbeh o žene, ktorá porazila rakovinu a vyliezla na Kilimandžáro. A po druhé, *do Talianska?*

„Prečo by som to robila?“ nadhodila som veselo. Bolo dôležité neprotirečiť. Vyhýbať sa stresu je podstatnou súčasťou zotavovania sa.

„Chcem, aby si šla k Howardovi. Rok, ktorý som strávila v Taliansku, pre mňa veľa znamenal, a bola by som rada, aby si si zažila to isté.“

Vrhla som pohľad na tlačidlo, ktorým sa privoláva sestrička. *Šla k Howardovi do Talianska?* Dali jej priveľa morfia?

„Lina, pozri sa na mňa,“ prikázala tým najpanovačnejším „som tvoja mama“ tónom.

„K Howardovi? Myslíš k tomu chlapíkovi, čo ho stále spomínaš?“

„Áno. Nepoznám lepšieho muža ako on. Budeš uňho v bezpečí.“

„V bezpečí pred *čím*?“ Záhľadela som sa jej do očí a zrazu som mala problém poriadne dýchať. Myslela to vážne. Majú v nemocničných izbách papierové vrecká?

Pokrútila hlavou, oči sa jej leskli. „Bude to... ťažké. Nemusíme sa o tom rozprávať teraz, ale chcela som si byť istá, že si to rozhodnutie vypočuješ odo mňa. Budeš niekoho potrebovať. Potom. A myslím, že on je ten najvhodnejší.“

„Mami, vôbec to nedáva zmysel. Prečo by som mala ísť bývať k niekomu, koho nepoznám?“ Vyskočila som a začala sa hrabať v zásuvkách jej nočného stolíka. To papierové vrecko tam niekde *muselo* byť.

„Lina, sadni si.“

„Ale, mami...“

„Sadni si. Budeš v poriadku. Zvládneš to. Tvoj život pôjde ďalej a bude skvelý.“

„Nie,“ vyhlásila som. „Ty to zvládneš. Občas sa ľudia zotavia.“

„Lina, Howard je skvelý priateľ. Vážne si ho zamiluješ.“

„Pochybujem. A ak je taký skvelý priateľ, prečo som sa s ním ešte nestretla?“ Vzdala som hľadanie vrecka, hodila sa späť na stoličku a zložila hlavu medzi kolená.

Mama si s námahou sadla, načiahla sa a položila mi ruku na chrbát. „Bolo to medzi nami trochu komplikované, ale chce ťa spoznať. A povedal, že bude rád, ak k nemu prídeš. Sľúb mi, že to skúsiš. Aspoň na pár mesiacov.“

Ozvalo sa zaklopanie na dvere a obe sme zdvihli zrak na sestričku v svetlomodrej uniforme. „Len vás kontrolujem,“ zaštebotala, pričom výraz na mojej tvári buď ignorovala, alebo si ho nevšimla. Na stupnici od jeden po napäté to v miestnosti bolo tak 100/10.

„Dobré ráno. Práve som dcére vravela, že musí ísť do Talianska.“

„Do Talianska,“ zopakovala sestrička a priložila si obe ruky k hrudi. „Šla som tam na svadobnú cestu. Gelato, Šik-má veža v Pise, gondoly v Benátkach... Zamiluješ si to tam.“

Mama sa na mňa víťazoslávne usmiala.

„Mami, *nie*. V žiadnom prípade tam nepôjdem.“

„Och, zlatko, musíš,“ vyhlásila sestrička. „Bude to jedinečný zážitok.“

Tá sestrička sa nakoniec v jednej veci nemýlila: musela som tam ísť. Ale nikto ma ani trochu nepripravil na to, čo ma tam po príchode bude čakať.

1. kapitola

Dom v diaľke žiaril ako maják na mori náhrobných kameňov. Nemohol tam *bývať*, však nie? Zrejme to bol nejaký taliansky zvyk. *Vždy prevez návštevu cez cintorín. Zoznámi sa tak s miestnou kultúrou.* Hej, to muselo byť ono.

Preplietla som si v lone prsty, a čím bol dom bližšie, tým viac mi zvieralo žalúdok. Mala som pocit, akoby sa predomnou vynáral z hĺbok oceána ten žralok z *Čelustí*. *Duuun, dun.* Ibaže toto nebol film. Toto bolo skutočné. A ostávala len jedna zákruta. *Nepanikár. Toto nemôže byť ono. Mama by ťa neposlala bývať na cintorín. Varovala by ťa. Povedala by...*

Zapol smerovku a mne z pľúc vysalo všetok vzduch. *Nič mi nepovedala.*

„Si v poriadku?“

Howard – alebo môj otec, ako by som ho asi mala volať – na mňa znepokojene hľadel. Zrejme preto, že som práve zachrčala.

„To je tvoj...“ Stratila som reč, takže som naň musela ukázať.

„No, áno.“ Na okamih zaváhal a potom mávol smerom za okno. „Lina, ty si o tom nevedela? O ničom z tohto?“

O ničom z tohto ani zďaleka nevystihovalo masívny cintorín zaliaty mesačným svetlom. „Stará mama vravela, že budem žiť na americkej pôde. Povedala, že spravuješ pamätník z druhej svetovej vojny. Nečakala som...“ Panika ma zalievala ako

teplý sirup. A očividne som nebola schopná dopovedať ani jednu jedinú vetu. *Dýchaj, Lina. To najhoršie si už prežila. Prežiješ aj toto.*

Howard ukázal na opačný koniec pozemku. „Pamätník je tá budova tam. Na zvyšku stoja hroby amerických vojakov, ktorých počas vojny zabili v Taliansku.“

„Ale ty tu *nebývaš*, však? Len tu pracuješ?“

Neodpovedal. Namiesto toho sme zabočili na príjazdovú cestu a ja som cítila, ako moja posledná nádej zhasína spolu s prednými svetlami auta. Nebol to len jeho dom. Bol to *domov*. Chodník lemovali červené muškáty a na verande sa škripavo kolísala hojdačka, akoby z nej niekto práve vstal. Odmyslite si kríže lemujúce okolité trávniky a vyzeralo to ako akýkoľvek bežný dom v akomkoľvek bežnom susedstve. Ibaže to nebolo bežné susedstvo. A tie kríže nevyzerali, že by sa chystali zmiznúť. Nikdy.

„Chceli, aby bol správca celý čas na mieste, takže tu v šesťdesiatych rokoch postavili tento dom.“ Howard vytiahol kľúče zo zapaľovania a potom nervózne zabubnoval prstami po volante. „Vážne ma to mrzí, Lina. Myslel som, že o tom vieš. Nevieš si predstaviť, čo sa ti teraz musí preháňať hlavou.“

„Je to cintorín.“ Mój hlas znel ako slabý čaj.

Otočil sa a pozrel sa na mňa, no nenadviazal očný kontakt. „Viem. A to posledné, čo potrebuješ, je pripomínať si, čím všetkým si si tento rok prešla. Ale myslím, že si toto miesto časom obľúbiš. Je naozaj pokojné a má vážne zaujímavú minulosť. Tvoja mama ho milovala. A po sedemnástich rokoch tu si neviem predstaviť, že by som žil niekde inde.“

Jeho hlas bol plný nádeje, ale ja som sa zaborila do sedadla a v mysli mi vzlietol krdeľ otázok. *Ak toto miesto tak milovala, prečo mi o ňom nikdy nepovedala? Prečo ťa nikdy nespomenula, až*

kým neochorela? A prečo, preboha, vynechala ten nepodstatný detail, že si môj otec?

Howard chvíľu vstrebával moje ticho a potom otvoril svoje dvere. „Podme dnu. Vezmem ti kufor.“

Jeho takmer dvojmetrová postava obišla auto a ja som sa naklonila, aby som naňho dovidela cez bočné spätné zrkadlo. Chýbajúce informácie mi doplnila stará mama. *Je to tvoj otec, to preto hcela, aby si žila s ním.* Asi som to mala čakať. Ide len o to, že skutočná totožnosť starého dobrého kamoša Howarda vyzerala ako niečo, čo by moja mama aspoň *spomenula*.

Howard zavrel kufor a ja som sa vystrela a začala sa prehrabávať v batohu, aby som získala ešte pár sekúnd. *Mysli, Lina. Si sama v cudzej krajine, za tvojho otca sa prihlásil doslova že obor a v tvojom novom domove by sa mohol odohrávať film o zombíckej apokalypse. Sprav niečo.*

Ale čo? Okrem vybojovania si kľúčov od auta mi nenapadol jediný spôsob, ako sa vyhnúť tomu, aby som nemusela vojsť dnu. Napokon som si odopla bezpečnostný pás a nasledovala Howarda k predným dverám.

Vnútri dom pôsobil prudko normálne – akoby si myslel, že ak sa bude dosť snažiť, vykompenzuje tým lokalitu. Howard odložil môj kufor vo vstupnej hale a potom sme vošli do obývačky s dvoma čalúnenými kreslami a koženou sedačkou. Na stenách viselo pár starých cestovných plagátov a celý dom voňal ako naložený v cesnaku a cibuli. Ale v dobrom slova zmysle. Samozrejme.

„Vitaj doma,“ povedal Howard a zapol hlavné svetlo. Ovalil ma ďalší príval paniky a Howard sa strhol, keď zbadal môj výraz. „Chcem povedať, že vitaj v Taliansku. Som veľmi rád, že si tu.“

„Howard?“

„Ahoj, Sonia.“

Do miestnosti vošla vysoká žena pripomínajúca gazelu. Bola možno o pár rokov staršia od Howarda, s pokožkou farby kávy a radmi zlatých náramkov na každej ruke. Nádherná. A tiež nečakaná.

„Lina,“ vyslovila moje meno opatrne. „Vitaj. Aká bola cesta?“

Prestúpila som z jednej nohy na druhú. Predstaví nás niekto? „V pohode. Ten posledný let bol fakt dlhý.“

„Sme radi, že si tu.“ Široko sa na mňa usmiala a nasledovalo ťaživé ticho.

Nakoniec som spravila prvý krok. „Takže... ty si Howardova manželka?“

Howard a Sonia sa pozreli jeden na druhého a potom prakticky začali zavýjať od smiechu.

Lina Emersonová. Geniálna komička.

Howard sa napokon upokojil. „Lina, toto je Sonia. Je to asistentka správcu cintorína. Pracuje tu ešte dlhšie ako ja.“

„Len o pár mesiacov,“ dodala Sonia, utierajúc si oči. „Howard ma vždy vykresľuje ako nejakého dinosaura. Tiež bývam v areáli, len o niečo bližšie k pamätníku.“

„Koľko ľudí tu žije?“

„Len my dvaja. Teraz traja,“ odpovedal Howard.

„A zhruba štyritisíc vojakov,“ dodala s úškrnom Sonia. Kradmo pozrela na Howarda a ja som naňho preniesla pohľad práve včas, aby som si všimla, ako si zúrivo prešiel palcom popod krk. Neverbálna komunikácia. Super.

Sonin úsmev zmizol. „Si hladná, Lina? Urobila som lazane.“

Tak to bolo to, čo tu tak voňalo. „Celkom hej,“ priznala som. Jemne povedané.

„Dobre. Pripravila som svoju špecialitu – lazane s extra cesnakovým chlebom s extra cesnakom.“

„Super!“ zvolal Howard a zaťal vo vzduchu päšť ako gazdiné v relácii *Cena je správna*. „Rozmaznáš nás!“

„Máme dnes výnimočný večer, tak som si vravela, že sa nebudem krotiť. Lina, asi si budeš chcieť umyť ruky. Ja prestriem a potom sa k nám môžeš pridať v jedálni.“

Howard ukázal naprieč obývačkou. „Kúpeľňa je tam.“

Prikývla som, zložila som si ruksak na najbližšie kreslo a potom prakticky ušla z miestnosti. Kúpeľňa bola miniatúrna, sotva dosť veľká na záchod a umývadlo, a ja som pustila takú horúcu vodu, akú som zniesla, a zmyla si z rúk letisko kúskom mydla položeným na okraji umývadla.

Pri umývaní som sa zazrela v zrkadle a z úst mi unikol ston. Vyzerala som, akoby ma pretiahli cez tri časové pásma. Čo sa, aby som bola úprimná, aj stalo. Moja inak opálená pokožka bola bledá a nabrala žltkastý nádych a pod očami som mala tmavé kruhy. A moje *vlasý*. Konečne vymysleli, ako sa vzopriet zákonom fyziky. Omočila som si obe ruky a pokúsila sa kučery ucapkať, ale zdalo sa, že som im len dodala sebavedomie. Napokon som to vzdala. No a čo, že vyzerám ako ježko, ktorý objavil redbull? Otcovia vás majú prijať také, aké ste, nie?

Spoza dverí začala hrať hudba a z plamienka mojej nervozity vzplanula vatra. Vážne som na tú večeru musela ísť? Možno by som sa mohla niekde schovať, kým spracujem to s tým cintorínom. Alebo nespracujem. Ale vtedy mi nesúhlasne zaškvrkalo v žalúdku a *ugh*. Musela som sa najesť.

„Tu ju máme,“ vstal Howard, keď som vošla do jedálne. Na stole bol prestretý červený kockovaný obrus a z iPodu pri dverách hrala stará, mierne povedomá rocková skladba. Sadla som si na stoličku na opačnej strane stola a Howard si sadol tiež.

„Dúfam, že si hladná. Sonia je taká skvelá kuchárka, že si podľa mňa zmýlila svoje životné poslanie.“ Odkedy sme neboli sami, znel oveľa uvoľnenejšie.

Sonia sa široko usmiala. „V žiadnom prípade. Bola som predurčená na život pri pamätníku.“

„Vyzerá to dobre.“ A pod „dobré“ som myslela *úžasne*. Vedľa pariaceho sa pekáča s lazaňami stál košík s nahrubo nakrájaným cesnakovým chlebom a šalátová misa vrchovato naplnená rajčinami a sviežo vyzerajúcim šalátom. Len s vypätím všetkých síl som sa nevrhla rovno na stôl.

Sonia zarezala do lazaní a položila mi veľký štvornásobný štvorec priamo doprostred taniera. „Daj si aj chlieb a šalát. *Buon appetito*.“

„*Buon appetito*,“ zopakoval Howard.

„*Buon appe*... niečo,“ zamrmlala som.

Len čo mali všetci naložené, vzala som vidličku a zaútočila na svoje lazane. Vedela som, že zrejme vyzerám ako divoký mastodont, ale po celom dni, keď som takmer nič nejedla, som si nemohla pomôcť. Porcie v lietadle boli *miniatúrne*. Keď som sa konečne nadýchla, Sonia a Howard na mňa vyvalovali oči, Howard mierne zhrozene.

„Tak teda, Lina, čo rada robievaš?“ spýtala sa Sonia.

Vzala som si servítok. „Keď práve nedesím ľudí svojím spoločenským správaním?“

Howard sa uchechtol. „Tvoja stará mama vravela, že rada beháš. Vraj za týždeň nabeháš aj šesťdesiat kilometrov a dúfaš, že sa budeš venovať behu aj na vysokej škole.“

„No, to by vysvetľovalo ten apetít.“ Sonia nabrala ďalší kúsok a ja som jej vďačne nastavila tanier. „Behávaš aj v škole?“

„Už nie. Bola som v školskom cezpoľnom tíme, ale skončila som, keď sme sa o *tom* dozvedeli.“

Obaja sa na mňa pozreli.

„... keď sme sa dozvedeli o tej rakovine? Tréningy zabrali veľa času a nechcela som odchádzať z mesta na súťaže a tak.“

Howard prikývol. „Cintorín je podľa mňa skvelé miesto na behanie. Je rozľahlý a má pekné hladké cesty. Kedysi som tu behával často. Ešte než som zlenivel a stučnel.“

Sonia zagúľala očami. „Ale no tak. Ty by si nestučnel, ani keby si chcel.“ Postrčila košík s cesnakovým chlebom ku mne. „Vieš, že som sa kamarátila s tvojou mamou? Bola úžasná. Taká talentovaná a plná života.“

Nie, nepovedala mi ani o tom. Čo ak som sa stala obeťou nejakého premysleného plánu, ako ma uniesť? Dali by vám únoscovia dve porcie tých najúžasnejších lazaní, aké ste kedy jedli? A dali by vám recept, keby oň požiadate?

Howard si odkašľal a ja som vrátila späť k rozhovoru. „Pardon. Uhm, nie. Nikdy ťa nespomenula.“

Sonia s kamenným výrazom v tvári prikývla a Howard pozrel na ňu a potom späť na mňa. „Zrejme si celkom unavená. Chceš sa s niekým skontaktovať? Keď pristálo lietadlo, napísal som tvojej starej mame, ale pokojne jej môžeš aj zavolať. Z môjho telefónu sa dá volať do zahraničia.“

„Môžem zavolať Addie?“

„To je tá kamarátka, u ktorej si bývala?“

„Hej. Ale mám so sebou počítač. Mohla by som jej zavolať cez internet.“

„To dnes možno nebude fungovať. Taliansko na tom nie je po technologickej stránke najlepšie a internet bol celý deň dosť pomalý. Zajtra sa na to niekto príde pozrieť, ale dovtedy môžeš použiť môj telefón.“

„Dík.“